

opusdei.org

Ježíš, mistr hlásání

Papež v katechezi o evangelizaci vysvětlil pět základních prvků Ježíšova kázání: radost, osvobození, světlo, uzdravení a údiv.

25.01.2023

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Minulou středu jsme se zamýšleli nad Ježíšem jako vzorem hlásání, nad jeho pastýřským srdcem, které vždy oslovuje druhé. Dnes se na něj díváme jako na mistra hlásání. Nechme se vést epizodou, v níž káže

v synagoze ve své vesnici Nazaret. Ježíš čte úryvek z proroka Izajáše (srov. 61,1-2) a pak všechny překvapí velmi krátkým, jednovětým „kázáním“. Říká: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste slyšeli“ (Lk 4,21). To bylo Ježíšovo kázání: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste slyšeli.“ To znamená, že pro Ježíše tato prorocká pasáž obsahuje podstatu toho, co chce říci o sobě. Kdykoli tedy mluvíme o Ježíši, měli bychom sledovat toto jeho první hlásání. Podívejme se tedy, v čem spočívá. Lze zde identifikovat pět základních prvků.

Prvním prvkem je radost. Ježíš zvěstuje: „Duch Páně je nade mnou, [...] poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst“ (v. 18), tedy zvěstování radosti, veselí. Radostná zvěst: o Ježíši nelze mluvit bez radosti, protože víra je nádherný příběh lásky, který je třeba sdílet. Svědčit o Ježíši, dělat něco pro druhé

v jeho jménu, to je mezi řádky života, kdy jsme dostali tak krásný dar, že k jeho vyjádření nestačí žádná slova. Naopak, když chybí radost, evangelium se nepředává, protože - jak říká samo slovo evangelium - je to dobré hlásání a evangelium znamená dobré hlásání, hlásání radosti. Smutný křesťan může mluvit o krásných věcech, ale vše je marné, pokud jeho zvěst není radostná. Jeden myslitel řekl: „Smutný křesťan je smutný křesťan“: nezapomínejte na to.

Přejděme k druhému aspektu: osvobození. Ježíš říká, že byl poslán, „aby vyhlásil zajatcům propuštění“ (tamtéž). To znamená, že ten, kdo hlásá Boha, nemůže proselytovat, ne, nemůže na druhé tlačit, ale naopak jim ulehčovat: ne ukládat břemena, ale pozvedat je; přinášet pokoj, ne vyvolávat pocity viny. Samozřejmě, že následování Ježíše s sebou nese askezi, nese s sebou oběť; vždyť když

ji vyžaduje každá dobrá věc, o co více rozhodující skutečnost života! Ale ti, kdo vydávají svědectví o Kristu, ukazují spíše krásu cíle než únavu cesty. Stane se nám, že někomu povíme o krásné cestě, kterou jsme vykonali. Budeme například mluvit o kráse míst, o tom, co jsme viděli a zažili, ne o čase, který nám zabrala cesta na místo, a o frontách na letišti, ne! Proto každé hlásání hodné Vykupitele musí sdělovat osvobození. Stejně jako Ježíš. Dnes je tu radost, protože jsem přišel osvobodit.

Třetí aspekt: světlo. Ježíš říká, že přišel, aby přinesl „slepým zrak“ (tamtéž). Je pozoruhodné, že v celé Bibli před Kristem se nikdy neobjevuje uzdravení slepého člověka. Bylo to skutečně zaslíbené znamení, které přijde s Mesiášem. Zde však nejde jen o fyzický zrak, ale o světlo, které člověku umožňuje vidět život novým způsobem. Je to

„příchod na světlo“, znovuzrození, ke kterému dochází pouze s Ježíšem. Když se nad tím zamyslíme, tak pro nás křesťanský život začal právě takto: křtem, kterému se ve starých dobách říkalo „osvícení“. A jaké světlo nám dává Ježíš? Přináší nám světlo synovství: On je milovaný Syn Otce, který žije navěky, a spolu s ním jsme i my Božími dětmi, navěky milovanými, navzdory našim chybám a nedostatkům. Pak už život není slepý pochod do nicoty, ne: není to otázka náhody nebo štěstí. Není to něco, co závisí na náhodě nebo hvězdách, ani na zdraví nebo financích. Život závisí na lásce, na lásce Otce, který se o nás, své milované děti, stará. Je úžasné sdílet toto světlo s ostatními! Napadlo vás, že život každého z nás - můj život, váš život, náš život - je aktem lásky? Že je to výzva k lásce? To je úžasné! Ale tak často na to zapomínáme tváří v tvář těžkostem, tváří v tvář špatným zprávám, dokonce i tváří v

tvář - a to je špatné - světskosti, světskému způsobu života.

Čtvrtý aspekt hlásání: uzdravení.

Ježíš říká, že přišel „osvobodit utlačované“ (tamtéž). Utlačovaní jsou ti, kteří se v životě cítí zdrceni něčím, co se děje: nemocemi, únavou, břemeny na srdci, pocity viny, chybami, neřestmi, hříchy...

Utlačovaní těmito věcmi: pomyslete například na pocit viny. Kolik z nás tím trpělo? Přemýšlejme trochu o pocitu viny... Tísnit nás může především právě to zlo, které nemůže vyléčit žádný lék ani lidský prostředek: hřích. A pokud má člověk pocit viny, je to kvůli něčemu, co udělal, a to je špatný pocit... Ale dobrá zpráva je, že s Ježíšem už toto dávné zlo, hřích, který se zdá být nepřemožitelný, nemá poslední slovo. Mohu hřešit, protože jsem slabý. Každý z nás může, ale to není poslední slovo. Posledním slovem je Ježíšova natažená ruka, která tě

pozvedá z hříchu. Řeknete mi : A otče, kdy se to stane? Jednou? Ne. Dvakrát? Ne. Třikrát? Ne. Vždycky! Kdykoli jsi nemocný, Pán má vždy nataženou ruku. Chce jen, abyste se ho drželi a nechali se jím nést. Dobrou zprávou je, že s Ježíšem už toto dávné zlo nemá poslední slovo: posledním slovem je Ježíšova natažená ruka, která vás nese dál. Z hříchu nás vždy uzdravuje Ježíš. A kolik musím za toto léčení zaplatit? Nic. Uzdravuje nás vždy a zdarma. Zve ty, kdo jsou „unavení a utlačovaní“ - tak to stojí v evangeliu - zve je, aby k němu přišli (srov. Mt 11,28). A tak doprovázet někoho na setkání s Ježíšem znamená přivést ho k lékaři srdce, který pozvedá jeho život. Znamená to říci: „Bratře, sestro, neznám odpovědi na mnoho tvých problémů, ale Ježíš tě zná, Ježíš tě miluje, může tě uzdravit a uklidnit tvé srdce.“ Jdi a nech je u Ježíše. Ti, kdo nesou břemena, potřebují pohládit svou minulost. Tolikrát

slyšíme: „Ale já bych potřeboval uzdravit svou minulost... Potřebuji pohládit tu minulost, která mě tak tíží...“. Potřebuje odpuštění. A ti, kdo věří v Ježíše, mohou právě toto dát druhým: sílu odpuštění, která osvobozuje duši od všech dluhů. Bratři a sestry, nezapomeňte: Bůh všechno zapomíná. Jak to? Ano, zapomíná všechny naše hříchy. To je to, co zapomíná. Pro ně nemá žádnou paměť. Bůh odpouští všechno, protože zapomíná naše hříchy. Chce jen, abychom se obrátili na... Pána a on nám všechno odpustí. Vzpomeňte si na něco z evangelia, na toho, kdo začal mluvit: „Pane, zhřešil jsem!“. Ten syn... A tatínek se kouše do jazyka. A pak ne, nenechá ho ani domluvit... A to je hezké. Ježíš čeká, aby nám odpustil, aby nás uzdravil. A kolikrát? Jednou? Dvakrát? Ne. Vždy. „Ale otče, já dělám pořád to samé...“ A on bude dělat také pořád to samé! Odpustí ti, obejmě tě. Prosím, důvěřujme tomu. Takto nás

miluje. Ten, kdo nese břemena a potřebuje pohladit svou minulost, potřebuje odpuštění, a Ježíš právě to dělá. Právě to Ježíš dává: osvobozuje duši od všech dluhů. Bible mluví o roce, kdy byl člověk osvobozen od břemene dluhů: o jubileu, o milostivém roce. Jako by to byl poslední bod toho hlásání.

Ježíš říká, že přišel, „aby vyhlásil rok Hospodinovy milosti“ (Lk 4,19). Nebylo to plánované jubileum, jako to, které prožíváme teď, že je všechno naplánované a přemýšlíme, jak co udělat, co neudělat... Ne. S Kristem vždy přichází milost, která činí život novým a udivuje. Kristus je Jubileum každého dne, každé hodiny, on se k vám přibližuje, aby vás pohladil, aby vám odpustil. A hlásání Ježíše musí vždy vést k úžasu nad milostí. Tento údiv : „Nemohu uvěřit! Bylo mi odpuštěno, bylo mi odpuštěno!“ Tak velký je náš Bůh. Nejsme to totiž my, kdo dělá velké věci, ale Boží milost,

která i skrze nás dokáže nepředvídatelné. A to jsou Boží překvapení. Bůh je mistr překvapení. Stále nás překvapuje, stále na nás čeká. Přicházíme a On čeká. Vždy. Evangelium provází pocit úžasu a novosti, který má jméno: Ježíš. Kéž nám pomůže hlásat tak, jak si přeje, a předávat radost, osvobození, světlo, uzdravení a úžas. Takto se hlásá Ježíš.

A ještě něco: tato radostná zvěst je podle evangelia určena „chudým“ (v. 18). Často na ně zapomínáme, a přitom jsou výslovně zmíněnými příjemci, protože jsou to Boží vyvolení. Vzpomeňme si na ně a pamatujme, že k přijetí Pána se každý z nás musí stát „vnitřně chudým“. Je třeba být „chudí uvnitř“. „Pane, potřebuji, potřebuji odpuštění, potřebuji pomoc, potřebuji sílu.“ Chudoba, kterou máme všichni: stát vnitřně chudým. Musíme překonat veškeré

předstírání soběstačnosti, abychom pochopili, že potřebujeme milost a že vždy potřebujeme Boha. Když se mě někdo zeptá: Otče, jaká je nejkratší cesta k setkání s Ježíšem? Udělej se potřebným. Učiňte se potřebnými milosti, potřebnými odpuštění, potřebnými radosti. A On k vám přijde.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/jezismistr-hlasani/> (12.04.2025)